

05/14/09

Trong ngôn ngữ thông thường miền Nam Việt Nam trước tháng 10 1975, tiếng "ngô y" nghĩa là "gi" ít người có ai dùng nữa.

Cái gì không phải là thì thì, không phải là "chánh chánh", không phải là "có cái u ch" ng t i tòa"... là người ta gọi họ ch t t là "đ" gi", ch không ai gọi là "đ" ng" y" h t. Ví dụ như r u gi, thu c gi, vú gi, b c gi, v.v.

Bởi vì t ng h i đó r t... th t!

Sau tháng 10 1975, tiếng "ngô y" đã theo gót... dép râu (Xin i! Ch này vẫn ch ng nghe ch i i tại m t chút, ng ng r t... t chân. Không th vì t "theo gót gi y" nh x a nay th ng vì t, vì đ i t ng đây toàn mang dép râu c!) quân nón c i và quân mũ tai bèo vào Nam làm cách m ng...

Sau bi n c, toàn dân miền Nam đều phải đi "h c t p" ba hôm. Chính trong ba hôm đó người ta mới nghe i n đ u tiên tiếng "ngô y". Và nghe... đ y i tại!

V y là đ u hôm s m mai, tiếng "ngô y" đ c nhét vào ngôn ngữ miền Nam m t cách "ngang x ng", không c n ph thông đ u phi u! M i đ u nghe i ho c, không hi u ý nghĩa sâu đ m c a nó. Cũng ch ng có ai gọi thích. Mà ví dụ có ai to gan i n m t đ t câu h i thì cán b cũng ch gi i thích... ngang nh của thôi!

Thành ra nhân dân miền Nam hi u tiếng "ngô y" m t cách r t... t do, và s đ ng tiếng "ngô y" r t... r ng rãi (Đ c "gi i phóng", có khác!). Thôi thì cái gì c a miền Nam cũng đ u bi n thành "ngô y" ráo. Đ phân bi t v i "cách m ng"!.. Th ng ng y, v ng y, con ng y, lính ng y, chánh quy n ng y, c s ng y, xí nghi p ng y, công nhân ng y, "hàm-bà-l ng" ng y... Và người ta nghĩ m t cách r t đ n gi n, r t th t thà: "H th y không có đóng con đ u ngôi sao đ thì c x p vào đ ng y, là ăn ch c!".

Th t ra, khi dán cái nhãn "ngô y" lên miền Nam, "Đ ng và Nhà N c" mu n nhân dân "ch y u là nhân dân mi n B c" hi u theo đ nh nghĩa "ngô y" là gi, "gi nhân gi nghĩa, gi đ o đ c, gi yêu n c th ng dân, "ngô y" là đ o t c a người ta mà nói là c a mình, là b p, là lão, là phi n lo n...

V&# sau, khi nhân dân c&# hai mi&# n đ&# u... m&# m&# t, ti&# ng "ng&# y" ít th&# y dùng t&# i. Nh&# ng bây gi&# thì m&# i ng&# i đ&# u nh&# n ra ai m&# i đúng là ng&# y. L&# p ng&# y trang b&# r&# i xu&# ng, nh&# ng ng&# y ngôn b&# v&# ch tr&# n, thì chân t&# ng ng&# y lòi ra rõ r&# t, đ&# n ng&# i mù cũng ph&# i th&# y!

Vi&# t dài dòng đ&# ... "đ&# thông t&# t&# ng" tr&# c khi vào chuy&# n.

Ông H là thi&# u tá quân đ&# i Vi&# t Nam C&# ng Hòa. Ông làm vi&# c &# T&# ng Tham M&# u.

Ông thu&# c gia đình trung l&# u.. H&# i 1945, cha và anh c&# a ông đi kháng chi&# n r&# i đi luôn ra B&# c. T&# đó, không đ&# c tin t&# c gì h&# t.

M&# c&# a ông là giáo viên ti&# u h&# c, xem vi&# c đ&# y đ&# tr&# con là m&# t thiên ch&# c. Bà th&# ng nh&# c v&# ng&# i cha và ng&# i anh v&# ng m&# t, nh&# t là ng&# i anh v&# i nh&# ng k&# ni&# m đ&# p c&# a th&# i mà hai anh em còn &# chung v&# i nhau: "Anh Hai c&# a con th&# ng con l&# m. Đi h&# c v&# là c&# i tr&# n r&# i c&# ng con ch&# y cả b&# ng cả b&# ng quanh sân v&# a ch&# y v&# a hí rân nh&# ng&# a làm cho con c&# i h&# c h&# c. Mà con thì hay nh&# ng nh&# o v&# i anh Hai con, đi đâu cũng b&# t nó c&# ng h&# t. Còn khi nào con đòi cái gì không đ&# c, con hay v&# a khóc v&# a la đ&# ba t&# ng là anh Hai ch&# c con, ba r&# y &# nh! T&# i nghi&# p! Nh&# ng lúc th&# y con s&# p s&# a làm tr&# n nh&# v&# y, anh Hai con th&# ng đ&# a đ&# u bi&# u con đánh nó đi ch&# đ&# ng khóc la, s&# ba r&# y!". R&# i bà k&# t lu&# n: "Tánh tình nó t&# t l&# m!".

Ông l&# n lên trong vòng tay ng&# i m&# , đ&# c giáo đ&# c b&# ng tình th&# ng, xem gia đình là căn b&# n, l&# y đ&# o đ&# c làm ph&# ng ch&# m. Và ông gi&# mãi trong lòng s&# m&# n m&# "ng&# i anh Hai lúc nào cũng làm vui lòng em, lo l&# ng cho em, b&# o v&# em".

Mãi đ&# n năm 1973, m&# i đ&# c tin qua m&# t ng&# i bà con r&# ng cha m&# t đã lâu và ng&# i anh bây gi&# là t&# ng c&# a "ngoài đó". Th&# t là bàng hoàng. M&# ông khóc h&# t n&# c m&# t. Th&# i gian sau, bà nói: "M&# ch&# mong cho mau h&# t gi&# c, đ&# anh em con v&# s&# ng bên m&# yên vui nh&# ngày x&# a. Ch&# ng đó, m&# mãi nguy&# n đ&# theo ông theo bà....".

M&# ông qua đ&# i vào gi&# a năm 1974, ch&# a k&# p th&# y c&# nh "h&# t gi&# c" ra làm sao và ch&# a k&# p g&# p đ&# a con làm t&# ng...

Mấy hôm sau ngày 30 tháng 10 1975, ông tống ng nh ng bà con đ a l i nhà ông H. Xa cách đã ba m i năm, nh ng hai anh em v n nhìn ra đ c nhau. B i vì h gi ng nhau nh đúc. Sau m y giây ng ngàng, h xà vào ôm l y nhau si t ch t. C hai đ u không c m đ c n c m t. Bà H và b n đ a con "ba trai m t gái, đã l n h t, hai đ a đ i h c và hai đ a trung h c c p hai" đ ng nhìn c nh hai anh em ôm nhau, cũng b i h i xúc đ ng...

Sau đó là b a c m gia đình đ hai anh em k cho nhau nghe nh ng bi n thiên c a đ i mình, c a th i cu c. Tỉp theo là ông tống ng mang hành trang l i v i gia đình ông H, đ có anh có em.

Ông bà H có hai cái nhà. Cái mà ông bà đang v i hai con h c trung h c, là lo i vi-la l u có sân lót g ch và v n cây ki ng h cá trang trí theo ki u Nh t. Nhà này do ông bà t c t l y h i th i các con còn nh . V sau, ông đ c thuyên chuy n ra mi n Trung m t th i gian. Ông đem h t gia đình ra ngoài đó, đ nhà cho M m n. Nh v y, m y năm sau, ông mua thêm m t căn ph nh cho hai đ a con trai l n , khi chúng nó v a vào đ i h c.

Sau khi đi xem nhà, ông anh b o:

- To th thì làm gì cho h t? (Bây gi ông anh nói pha gi ng B c r t nhi u). Nguyên cái bu ng ng thôi cũng ch a c môt h b n năm ng i đ y!

Hôm sau, ông H đ c ng i anh khuyên:

- Chú làm cái v n nh th này là phí đ t. Đào lên đi đ tr ng tr t khoai b p cho các cháu có mà ăn. Ph i bi t tăng gia ch !

M i đ u, ông h i ph t ý. Nh ng, khi nhìn sang hàng xóm th y nhà nào cũng đào cũng x i k c đ i đ t h p té n m đ c theo chân tống ng rào phía ngoài đ ng, ông nghĩ: "Mình cũng ph i làm nh thiên h , cho yên thân".

Vũ y là cha con ông hề h&#i đ&#p n&#y c&#y kh&#i, g&#ch, bê-tông, h&# cá... cho l&#i đ&#t r&#i tr&#a đ&#u tr&#ng m&#i! Khu v&#n Nh&#t B&#n mà ông Bà H đã t&# tay xây đ&#p, bây gi&# tan hoang l&#i l&#m gi&#ng nh&# bãi đ&# xà b&#n. Nhà ông H bây gi&# m&#i th&#t s&# mang nét cách m&#ng!

Ông anh "tên R" làm vi&#c ở đâu, h&#i không bao gi&# nói. Ch&# th&#y m&#i sáng có xe c&#a c&# quan đ&#n r&#c, chi&#u đ&#a v&#. Ông H, sau khi khai lý l&#ch ở tòa đô chánh, t&#i ngày ng&#i nghe tin t&#c qua ra-đi-ô. Bà H không dám n&#u n&#ng trong b&#p b&#ng lò ga. Bà s&# làm nh&# v&#y nó... ng&#y quá đi, nên bà đ&#ng ở hàng ba m&#y c&#c g&#ch r&#i n&#u b&#ng than c&#i b&#ng lá khô... Bà kê c&#nh đó m&#t cái bàn th&#p đ&# chén đ&#a m&#m mu&#i, còn n&#i ni&#u dao th&#t thì c&# b&#n m&#l&#ng ch&#ng đ&#i đ&#t bên cái thau nhôm l&#n đ&#ng n&#c đ&# dùng cho vi&#c n&#u n&#ng r&#a r&#y. N&#c l&#y t&#ng cao su tr&#c đây dùng t&#i v&#n. N&#c d&# thì c&# t&#t... cha nó ra sân. Bà H ng&#i ch&#m h&#m làm b&#p, ch&#ng khu th&#i l&#a khói bay um tùm làm đôi khi bà nh&# th&#i th&#u – b&#n m&#i m&#y năm v&# tr&#c – h&#i đ&#i qu&#e v&#i bà ngo&#i, bà hay nhìn bà ngo&#i n&#u c&#m nh&# bà làm bây gi&#. Ch&# khác là h&#i đó ch&#a có cách m&#ng! Ông anh có v&# hài lòng v&# tác phong c&#a bà H, nên khen: "Cô th&#t là s&#m giác ng&#!".

M&#t hôm, đài phát thanh g&#i các sĩ quan ng&#y đi trình di&#n h&#c t&#p. Và nói rõ: "Đem theo ti&#n ăn cho m&#t tháng". Ông H lo l&#ng, h&#i ý ki&#n ông anh thì đ&#c tr&# l&#i:

- Chú c&# yên tâm đi h&#c t&#p. Anh b&#o đ&#m không sao h&#t.

Vũ y là ông H hun v&# con, xách ba-lô lên đ&#ng, còn đ&#n:

- Ở nhà có bác Hai. M&# con bây c&#n gì thì nh&# bác, ghen.

M&#t tháng sau, không th&#y ông v&#, bà H h&#i ông anh thì đ&#c tr&#n an m&#t cách r&#t bình th&#n:

- Cô yên tâm. Vài hôm là v&# thôi!

Ngô y.

Tác Giả: Ti&#u T&

Thứ Tư, 20 Tháng 5 Năm 2009 00:55

C&# th&, vài hôm r&#i vài hôm... dài dài... Bà H nóng lòng, ch&#y đi g&#p m&#y bà b&#n cũng là v&# sĩ quan, m&#i hay r&#ng có th&# ch&#ng đã b&# ch&# đi luôn ra ngoài B&#c. Bà lau n&#&c m&#t, v&# qu&#y qu&#n v&#i m&#y con, ng&#i đ&#i ông anh. G&#p ông, bà m&#u máo:

- H&# ch&# nhà tôi đi m&#t r&#i...

- Đi đâu mà m&#t? Còn t&#p trung c&#i t&#o &# trong Nam ch&# ph&#i bi&#t x&# đâu mà m&#t? Đi h&#c t&#p ch&# đi tù đâu mà cô s&#.

- Nghe đ&#n trong tr&#i kh&# l&#m. Nh&# anh can thi&#p cho nhà tôi v&#. Dù gì anh cũng là t&#&ng và cha đã hy sinh vì cách m&#ng.

- Cách m&#ng không ph&#i nh&# ng&#y đâu cô! Không có chuy&#n móc ngo&#c bè phái. Không có chuy&#n t&# v&# n&# nang. Luôn luôn x&# s&# có tình có lý. Chú &#y c&# h&#c t&#p t&#t là v&# ngay thôi! Nói th&# ch&#... đ&# tôi xem có làm gì đ&#&c không.

M&#t hôm, ông anh h&#p các con ông H&#i, khuyên:

- Ba các cháu là ng&#y. Cách m&#ng khoan h&#ng g&#i đi h&#c t&#p c&#i t&#o. Ba các cháu có s&#m đ&#&c tr&# v&# hay không là còn tùy thu&#c &# thái đ&# h&#c t&#p c&#a ba các cháu. Và cũng tùy thu&#c &# trình đ&# giác ng&# cách m&#ng c&#a má các cháu và các cháu n&#a.

- V&#y, mình ph&#i làm sao?

- Đ&# thôi! Bác s&# gi&#i thi&#u các cháu vào đ&#i thanh niên xung phong, n&#u các cháu mu&#n giúp ba các cháu.

- Vô đó đ&# làm cái gì, th&#a bác?

- Đ ph c v nhân dân theo kh năng c a mình. N u các cháu có tình th n ph c v cao, Nhà N c s cho đi m t t trong vi c c u xét tr ng h p c a ba các cháu.

Sau m t lúc bàn tính, c b n b n đ a đ u đ ng ý.... xung phong.

B n đ a đ c thâu nh n nh ng không cùng ch chung m t đ n v . Phân tán chúng nó ra, cô l p t ng đ a m t, đ d theo dõi ki m soát, tránh m m móng ph n lo n... Nhà N c đi m t n c c th t cao!

Chúng nó đ c đ a đi đào đ t đ p n n các vùng kinh t m i hay đi đào kinh làm th y l i. Lâu lâu m i v thăm nhà m t vài hôm. Nh ng không bao gi cùng v m t lúc. Và đ a nào v cũng xác x h c hác, tay chân gh l gi ng nh b đi dày! Đ a con gái tr c đây h c năm th b y đ ng c m qu c gia âm nh c, bây gi tay c ng còng, không đánh n i m t bài t m th ng c a h i đó. Bà H nhìn các con mà đ t ru t. Cho nên m i l n đ a nào v , bà cũng ch y lo thu c men và n u n ng cho ăn u ng t m b . Ch có ông anh là hài lòng và cho r ng đó là thành qu t đ p c a lao đ ng!

M t hôm, ông anh b o ng i em dâu:

- Bây gi các cháu đã có Nhà N c lo. Cô gi làm gì đ n hai cái nhà? Đây là lúc mà cô ph i ch ng t trình đ giác ng cách m ng c a mình b ng cách hi n cái nhà này cho Nhà N c đ làm c quan ph c v nhân dân. Nh v y, chú y có c đ c v s m.

Sau vài phút suy nghĩ, bà H ch b ng lòng cho Nhà N c m n thôi.

- ! Thì cho m n cũng đ c, tôi nghĩ th . Đ tôi liên h v i các đ ng chí y xem sao.

V y là tu n l sau, bà d n v căn ph nh cách đó đ m i l m phút xe đ p, nh ng thu c v

m t qu n khác. S chuy n h (nghĩa là d i ch , đ a ch) không g p khó khăn, nh ông anh cách m ng (Trong th i này, mu n chuy n h ph i làm đ n xin phép n i mình s p đ n đ n. Ph i "có lý do chánh đáng" và đ i u này ph i đ c ch ng nh n b i chánh quy n n i mình đang !

Khi đã đ c ch p thu n (có ký tên đóng d u) đ ng s ph i vác đ n đó v trình cho chánh quy n n i đang đ ... xin phép đ c di chuy n. Khi đ c ch p thu n - ký tên đóng d u- mình m i đ c quy n đ n đi!

R c r i nh v y nên lúc nào cũng có m t s gi i thích r t "có trình đ ": "Đ ng kia có cho anh vô thì đ đây tôi m i cho anh ra. Ch tôi cho anh ra mà đ ng kia không cho anh vô thì anh... đi đâu?".

Rõ nh v y, nh ng nhi u khi vác đ n đ n "đ ng kia" tr c, thì b t ch i và dĩ nhiên đ c gi i thích cũng r t "có trình đ " không kém: "Anh ph i xin phép n i anh đang đ tr c r i m i đ n đây sau. Anh có đ c cho đi thì tôi m i nh n cho anh đ n. Ch b o tôi nh n cho anh đ n, trong lúc anh ch a đ c cho đi thì làm sao đ c? Ph i có đi r i m i có đ n ch ! D hi u thôi!".

C l n qu n loanh quanh nh v y nên vi c chuy n h th t là khó khăn.

Trong tr ng h p chuy n t t nh sang t nh hay t vùng sang vùng thì kh i nói, th t là "tr n ai gian kh (!).

Ông t ng có "đ ng viên" m t s đ ng chí tr trong c quan đ n ph đ n nhà cho bà H. Và có cho m n m t chi c xe cam-nhông-nét (cũng c a c quan) nên vi c đ n nhà cũng nhanh. Sau đó, ông anh cho bà ký tên t y quy n đ ông anh thay m t bà qu n lý cái nhà l n mà ông đang . B i vì b y gi , bà đã chuy n h thì m c nhiên ông anh tr thành ch h ng i nhà đó, mà mu n s đ ng cái nhà thì ph i có s y quy n c a ch nhà.

M i l m ngày sau, bà H đ c bi t là nguyên c t ng tr t nhà c a bà đã tr thành "t g o", còn ông anh thì v n m t mình trên l u. Nghe nói bà t ng có vào thăm ch ng m t l n, đ m i l m hôm r i tr v Hà N i. Không hi u sao ông t ng không có đ a bà v l i thăm cô em dâu. Cách m ng có khác!

B ng đi m t th i gian dài g n c năm, m t hôm ông anh ghé nhà thăm bà H đ báo tin đã tìm ra tr i c i t o c a ng i em ngoà B c và ch v cho bà cách th c xin đi thăm nuôi, đ ng đi n c b c, xe c v... và nh t là nh ng th c n thi t nh l ng khô qu n áo. Nghe nh v y, bà

H đã đoán ra ph&#n nào đ&#i s&#ng c&#a ch&#ng &# ngoài đó, nên bà r&#t n&#&# c m&#t h&#i:

- Sao tr&#&# c đây anh không nói rõ đ&# tôi lo cho nhà tôi có đ&#y đ&# ph&#i h&#n không?

- Chuy&#n Nhà N&#&# c, đâu nói ra đ&#&# c. Cô ph&#i hi&#u nh&# th&# ch&# !

- Cái gì cũng che đ&#y. Cái gì cũng gi&#u di&#m. Nh&#ng l&#n h&#i thiên h&# đ&#u bi&#t h&#t. B&# anh t&#&# ng thiên h&# đui sao?

Đ&#n đây b&#ng nghe ti&#ng bà hàng xóm la l&#n: "Đi đâu đó n&#a? M&#y b&#a nay tao nói m&#y kê l&#i dùm m&#y ông Táo k&#o m&#y &#ng s&#m xu&#ng thì không còn kh&# gì đ&# n&#u n&#&#ng... mà m&#y c&# ăn r&#i là xách đ&#t đi hà!".

Gi&#ng ng&#&#i con trai: "B&# má t&#&#ng con đi ch&#i h&#?".

Gi&#ng bà hàng xóm: "Ch&# đi đâu mà ngày nào cũng đi, m&#y nói tao nghe coi!". Gi&#ng ng&#&#i con, có v&# h&#nh di&#n, nói r&#i ra t&#ng ti&#ng: "Con-đi-ph&#c-v&#-nhân-dân!".

Gi&#ng bà hàng xóm, t&#c t&#i: "Ph&#c v&# nhân dân! Ph&#c v&# nhân dân! Con gái m&# m&#y cũng là nhân dân đây nè! M&#y ph&#c v&# cho nó đi! K&#o không ch&#i chà nó đ&#m lên đ&#u bây gi&#!".

Ng&#ng m&#t lúc, l&#i nói: "Cha... Lúc này nói gi&#ng cách m&#ng quá há! Ph&#i mà! Con m&# buôn gánh bán b&#ng này h&#m m&#y năm nay nó k&#m k&#p m&#y quá mà! Nó nhét cho m&#y ăn đ&# m&#y l&#n! Nó ép m&#y h&#c đ&# m&#y khôn! Nó ác ôn quá ph&#i hông? Nó ng&#y quá ph&#i hông? Nó gi&# nh&#n gi&# nghĩa quá ph&#i hông?"

Nghe đ&#n đây, ông t&#&#ng nh&#n m&#t:

- Ăn v&#i nói! Rõ là không có trình đ&# !

R&#i ông đ&#ng lên:

- Tôi ph&#i vào c&# quan. Bao gi&# cô đ&#&#c phép đi thăm nuôi, g&#p chú &#y nh&# b&#o tôi nh&#n chú &#y luôn v&#ng tin vào s&# sáng su&#t c&#a Đ&#ng và Nhà N&#&# c. Ta khác ng&#y &# ch&# x&# s&# có tình có lý

và lúc nào cũng khoan h&#ng đ&#i v&#i nh&#ng ng&#&#i bi&#t quay v&# v&#i nh&#n dân.

Bà H làm th&#nh, nh&#ng nh&#n ng&#&#i anh ch&#ng ch&# có n&#a con m&#t!
Lúc đó, nghe ti&#ng th&#ng con trai nhà hàng xóm: "R&#i đó! Con kê l&#i m&#y ông Táo r&#i đó!".
Gi&#ng bà m&#, v&#n còn h&#m h&#c: "Đ&# hôn! Có bao nhiêu đó mà cũng ph&#i đ&#i tao nh&#c năm l&#n b&#y l&#&#t! Thôi! M&#y đi ph&#c v&# nh&#n dân c&#a m&#y, đi. Chi&#u, vác m&# v&#, con m&# ng&#y này nó n&#u c&#m cho mà ăn".

T&# ngày đ&#n v&# đây, bà H đi làm &# t&# h&#p may thêu g&#n đó. Cũng ph&#i đi làm nh&# thiên h&# đ&# đ&#ng b&# đ&# ý theo dõi, ch&# th&#t ra bà ch&#a đ&#n n&#i túng thi&#u nh&# đã c&#t gi&# n&# trang trong nhà thay vì g&#i &# ngân hàng. Bây gi&#, lâu lâu bà bán m&#t vài ch&#...

Bà hàng xóm (tên là bà Năm) có cái s&#p cháo lòng &# đ&#u ngô. Sáng nào, bà cũng đi b&# theo th&#ng con trai đ&#p xe ba bánh ch&# thùng tô đĩa mu&#ng đũa, thùng lòng đ&#i gia v&#, n&#i cháo l&#n b&#ng nh&#m, lò đ&#u hôi và m&#y can nh&#a đ&#ng n&#&#c r&#a chén... ra cây tr&#ng cá n&#m trên l&# đ&#ng Phan Đăng L&#u (t&#c là đ&#ng Chi Lăng h&#i tr&#&#c).
&# đây, có cái s&#p g&# đ&#ng đ&#ng và b&#n năm cái gh&# g&# nh&# đ&#&#c... xi&#ng vào g&#c cây tr&#ng cá. Hai m&# con m&# &#ng khóa, h&# cái s&#p r&#i kê ngay ng&#n đ&#&#i tàn cây. Xong, th&#ng con v&# nhà l&#y xe đ&#p, đ&#p đi "ph&#c v&# nh&#n dân" cho t&#i t&#i. Thành ra, đ&#n tr&#a khi bán h&#t n&#i cháo - bà ch&# bán có bu&#i sáng - bà th&#u x&#p đ&#n đ&#p m&#t mình ên, r&#i đ&#y xe ba bánh ch&# đ&# ngh&# v&# nhà (Bà không đ&#p vì không bi&#t đi xe đ&#p!).

C&# vài b&#a, bà l&#i mang bi&#u bà H m&#t tô cháo lòng. Bà bi&#t bà H là v&# thi&#u tá qu&#c gia và ch&#ng đi h&#c t&#p nên bà hay t&#i lui thăm vi&#ng đ&# an &#i. Bà H th&#t c&#m đ&#ng. Có hôm bà nh&#c ch&#ng:

- Bà Năm c&#n th&#n. Có th&# t&#i nó theo dõi..

- &#i... Cái lũ cô h&#n đó tôi đâu có s&#, cô Hai. H&#i t&#i nó m&#i vô, b&#t mình làm t&# "báo công báo t&#i". Tôi phát ghét nên khai là tôi t&#i l&#i đ&#y đ&#u b&#i vì g&#n hai ch&#c năm nay tôi bán cháo lòng cho ng&#y ăn ch&# không cho cách m&#ng ăn! V&#y mà có th&#y th&#ng nào đ&#ng t&#i tôi đâu, cô Hai!

Ngũ y.

Tác Giả: Tiểu T

Thứ Tư, 20 Tháng 5 Năm 2009 00:55

- Coi vỹ ch cũng nên coi ch ng, bà Năm à! Nh t là khi bà rỹ la th ng nh , nói đ ng ch m t i h quá, không nên.

- T i nó đã coi mình là ngỹ thì c thí m ng cùi ch i cho s ng mi ng. T i v gì mà nín thinh? Há?

Nói xong, bà Năm nh ch mép c i, làm nh bà đang thách đ cách m ng vỹ!

Khi bà H đ c giỹ phép đi thăm nuôi ch ng, bà báo tin cho bà Năm và nh bà Năm coi ch ng nhà giùm. Bà Năm m ng r , làm nh ông H là ng i nhà:

- D hôn! T i bây gi m i cho con ng i ta đi thăm nuôi. Quân ác ôn! Đ c r i, cô Hai c yên tâm, tôi gi nhà cho. Mà ch ng nào cô Hai đ nh đi?

- Ch c m i hôm n a, bà Năm à. Đ có thì gi lo cho đ y đ . Ch g p rút quá thì quên tr c quên sau...

- Cô Hai nói ph i đó. Đi ra t i ngoài B c ch b g n g i gì hay sao?

Ng ng m t chút, bà Năm c m tay bà H i c nh :

- C n gì thì c nói nghe cô Hai, đ ng ng i. Mình v i nhau mà...

Bà H xúc đ ng, lí-nhí "cám n" mà n c m t ch y quanh.

L quá! Ch có m y t ng "mình v i nhau" mà sao nghe m cúng vô cùng. Nh t là trong hoàn c nh này, trong giai đo n này. "Mình v i nhau" là s nh n di n c a nh ng ng i cùng đ ng v m t phía. "Mình v i nhau" nói lên s c m thông c a nh ng ng i cùng c nh ng , c n n ng t a vào nhau, nâng đ nhau đ sinh t n. "Mình v i nhau" là tình ng i không d bi t giai c p. Cho

Ngũ y.

Tác Giả: Tỉ u T
Thứ Tư: 20 Tháng 5 Năm 2009 00:55

nên, khi m r ng vòng tay, bà Năm cháo lòng ch c n nói có m y ti ng đó thôi là quá đ y, quá đ ...

Hai hôm tr c ngày bà H khăn gói đi thăm ch ng, bà Năm qua nhà đ a m t lon ghi-gô đ c ràng ch ng ch t b ng dây thun:

- Cô Hai cho tôi g i ng lon th t chà bông. Tôi làm có h i m n đ ăn cho lâu. Tôi ém ch t và ràng k , cô Hai đ ng lo đ ng xa nó sút s . Cô cho tôi g i i thăm ng, nghen.

Bà H "cám n" mà có c m t ng nh bà Năm là ng i trong quy n thu c!

Trong khi đi ra c a, bà Năm còn quay i nói:

- Cô Hai đi yên tâm. T i nh c a cô có v ch i thì tôi lo c m n c cho h t. Cô nh vi t ít ch đ i cho t i nó bi t, nghen!

Bà H g t g t đ u, nhìn theo mà th y bà bán cháo lòng đó còn cao c g p m y m i l n ng i anh ch ng làm t ng c a cách m ng!

Đi thăm ch ng v , bà H nh già đi năm b y tu i. M t bà s ng húp, tóc tai r i b i, m t mũi h c hác. Bà Năm nhìn bà H, đ ng lòng ch y n c m t. Ng i xu ng bên bà H, bà Năm h i:

- Sao, cô Hai? Kh i m ph i không?

Bà H m u máo khóc, ch g t g t đ u ch không nói đ c m t i.. Bà Năm nhích i g n, choàng tay ôm vai bà H, ch i đ ng:

- M bà nó! Quân ác ôn!

Bà H b ng quay sang ôm ch m l y bà Năm, khóc n c n . V a khóc v a c g ng nói, câu nói đ t ra t ng khúc:

- nh... m.... đ n n i... tôi... nhìn... nh... không ra...

Đ n đây, bà Năm c m đ ng ngh n l i. Bà ch còn bi t vu t vu t l ng bà H, gi ng nh bà đang đ v ng i em gái.

Hôm sau, bà H đ i nón lá c m cái th ông H vi t cho ng i anh đ g i g m v con, đi b v cái vi-la c a bà qu n k bên. Bà c tình đi b , vì bà nghĩ đ n ch ng. Đ i v i nh ng gian kh c ùng c c mà ch ng bà đã ch u đ ng t bao nhiêu năm nay - theo l i k l i c a ông H - thì s đi b c a bà không th m thía vào đâu h t. Nh ng, khi bà đi b , bà t ng ch ng nh bà đang chia x m t ph n nào nh ng kh đ ch c a ch ng, ng i tù c i t o.

Vi-la c a bà, bây gi th y khác tr c. T ng rào đã xây lên cao. C ng song s t đ c g n thêm l i s t ô vuông. Nhìn vào trong không còn t g o, mà sân thì đã đ c tráng xi-măng lót g ch khía s ch s .

Th y có bóng ng i, bà H b m chuông. Có gi ng đàn bà h i v ng ra, gi ng B c:

- Ai đ y?

- D ... tôi.

M t bà c tu i bà H b c ra h t hàm:

- Ch&# mu&# n gì?

- Th&# a... Tôi mu&# n tìm ông R. Nhà tôi có vi&# t cho &# ng cái th&# ...

- Đ&# ng chí R à? Đ&# ng chí &# y đã ph&# c viên lâu r&# i. Đ&# ng chí bán nhà cho chúng tôi, xong, d&# n h&# t v&# th&# đô. Th&# ... ch&# là gì c&# a đ&# ng chí &# y?

Bà H choáng váng m&# t, ch&# còn k&# p t&# ng&# i vào tr&# c&# ng đ&# kh&# i qu&# xu&# ng. Tuy nhiên, bà v&# n nghe ti&# ng mình nói:

- D&# ... Tôi... À... Không!

R&# i cam luôn. Th&# y bên ngoài làm tỉnh, bà ng&# i B&# c b&# đi vào trong, nh&# ng v&# n nói với ra:

- Đ&# ng chí R hi&# n &# đâu, tôi cũng không bi&# t. Thôi, ch&# v&# đi!

Ph&# i m&# t lúc lâu sau, bà H m&# i hoàn h&# n. Bà đ&# ng th&# ng nhìn vào trong. Bà b&# ng th&# y bà đã bi&# n thành m&# t ng&# i khác. M&# t ng&# i c&# ng r&# n h&# n, lì l&# m h&# n. M&# t ng&# i s&# dám nhìn th&# ng vào m&# t k&# đ&# ch mà ch&# i nh&# bà Năm cháo lòng. Ví d&# có ng&# i anh ch&# ng đ&# ng tr&# c m&# t bây gi&# , bà s&# xáng cho anh ta m&# t b&# t tại – đi&# u mà tr&# c đây bà ch&# ng bao gi&# dám làm dám nghĩ!

Bà H v&# n đ&# ng th&# ng, nhìn vào trong. M&# t m&# to, ráo ho&# nh. Môi mím ch&# t. Tay bà vò nát cái th&# c&# a ch&# ng vi&# t. Bà vò nó mà bà không hay! Bà ch&# c&# m th&# y m&# t s&# cầm thù đang dâng lên làm bà tr&# o tr&# c. Bà nghe bu&# n nôn!

Ph&# i r&# i! Bà mu&# n nôn m&# a lên nh&# ng gi&# d&# i gian manh mà b&# n chúng nó th&# ng nào cũng có s&# n trong đ&# u. Bà mu&# n nôn m&# a lên nh&# ng l&# i l&# gi&# nhân gi&# nghĩa mà b&# n chúng nó th&# ng nào cũng có s&# n trên đ&# u môi chót l&# i.

Bà mu&#n n&#n m&#a lên nh&#ng th&# đo&#n x&#o quy&#t đ&# c ng&#y trang b&#i nh&#ng chiều bài yêu n&# c th&#ng dân, có nghĩa có tình... mà b&#n chúng nó th&#ng nào cũng s&#n sàng hành đ&#ng. Bà mu&#n... Bà mu&#n...

Bà H li&#ng cái th&# nhàu nát xu&#ng đ&#t, phun n&# c mi&#ng nghe cái ph&#t m&#t cách khinh b&#, r&#i cúi l&#m cái nón lá b&# r&#i khi n&#y đ&#i lên đ&#u, đi th&#ng.

M&#y năm sau, ông H v&#n "còn đ&# c c&#i t&#o", bà H lâu lâu v&#n l&#n l&#i đi thăm nuôi ch&#ng, hai th&#ng con l&#n v&#t biên r&#i đ&#nh c&# Úc, đ&#a con gái l&#y ch&#ng đánh cá &# Minh H&#i, th&#ng con út c&#p v&#i con b&#n cùng xóm m&# quán cà phê v&#a hè c&#nh hàng cháo c&#a bà Năm. Còn bà Năm v&#n bán cháo lòng, lâu lâu v&#n ch&#i th&#ng con mà gi&#ng nh&# bà ch&#i Nhà N&# c!...